19/12/2020

Ο Θησαυρός Της Παρθενίας

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Την Κυριακή πριν από τα Χριστούγεννα, αναγνώσθηκε η ευαγγελική περικοπή (Ματθ. α΄, 25) για το γενεαλογικό δένδρο του Κυρίου μας θέλοντας έτσι ή Εκκλησία να διακηρύξει και να υπογραμμίσει την ενανθρώπηση του Χριστού, ότι πραγματικά έγινε άνθρωπος και ότι δεν ήταν φανταστικό γεγονός καθ' οιονδήποτε τρόπο.

Η αναφορά συνεπώς στο γενεαλογικό δένδρο του Χριστού μας επισημαίνει την ιστορικότητα του προσώπου Του, επισημαίνει την ανθρώπινη φύση Του, επισημαίνει την ενανθρώπησή Του. Το ευαγγελικό μας ανάγνωσμα λέγει ότι ο Χριστός μας γεννήθηκε από την Παναγία την Παρθένο εκ Πνεύματος Αγίου.

Η Παναγία γέννησε τον Χριστό, προκειμένου ο κάθε άνθρωπος να είναι δυνατό να γευτεί αυτό το Μυστήριο του τοκετού στην καρδιά του. Ο άνθρωπος καλείται, όπως και ή Παναγία, να γίνει Θεοτόκος. Η εορτή των Χριστουγέννων αυτό είναι. Η συμμετοχή μας στην εορτή είναι κά-τι παραπάνω από ένας θρησκευτικός

ρομα-ντισμός, είναι ένα πραγματικό γεγονός της υπάρ-ξεώς μας. Η Εκκλησία, με την ετήσια εορτή των Χριστουγέννων, μας δίνει την αφορμή, ούτως ώστε όλη μας η ζωή να είναι μια προετοιμασία αυτής της υποδοχής, αυτής της εσωτερικής Γέν-νησης του Χριστού στην ψυχή μας.

Οι προϋποθέσεις όμως για να γεννηθεί ό Χριστός μέσα μας ποιες είναι; Είναι αυτή η προϋ-πόθεση που είχε και η Παναγία μας: Η παρθε-νία.

Τι είναι, δηλαδή, η παρθενία; Να κάνουμε αγώνα ώστε να αποβάλουμε οτιδήποτε ψεύ-τικο και ανιαρό από τη συνείδησή μας, από τον λογισμό μας, από την ελευθερία μας. Να κά-νουμε αγώνα, για να απεκδυθούμε οτιδήποτε ξένο προς την προοπτική αυτού του τοκετού, της Γέννησης του Χριστού.

Η πολυπραγμοσύνη μας είναι αποτέλεσμα μιας ψυχικής νόσου, που έρχεται να καλύψει μια πνευματική αναπηρία, το ότι λείπει, δηλαδή, ο ουσιαστικός στόχος στη ζωή μας. Τον αγνοούμε ή, κι αν τον γνωρίζουμε, μόνο θεωρητικά τον γνω-ρίζουμε, ενώ συνήθως πρακτικά δεν ξέρουμε πώς να τον ενεργοποιήσουμε.

Η απουσία αυτού του ενός λόγου, του βασι-κού της υπάρξεώς μας, της προοπτικής της Γέν-νησης του Χριστού μέσα μας, είναι που διασπά, κατακερματίζει την προσωπικότητα του ανθρώ-που, το ανθρώπινο δηλαδή «πρόσωπο». Έτσι βγαίνει μετά η ψυχική νόσος της πολυπραγμοσύνης, του άγχους, της ανασφάλειας ή της κα-θημερινής διαπάλης, προκειμένου να πετύχουμε μικροστόχους, οι οποίοι όμως δεν έχουν προο-πτική αιωνιότητας.

Παρθενία, λοιπόν, είναι να διαφυλάσσουμε ανόθευτη μέσα στην καρδιά μας την προσδο-κία της Γέννησης του Χριστού και να αγωνι-ζόμαστε προς αυτήν την κατεύθυνση. Ο καθένας σύμφωνα με το χαρακτήρα, την προσωπι-κότητα ή την κλήση την όποια έχει από το Θεό.

Δεν εμποδίζει ο γάμος, δεν εμποδίζει η εργασία, δεν εμποδίζουν τα προβλήματα, δεν εμποδί-ζουν οι χαρές. Όταν ο άνθρωπος έχει την ωριμό-τητα να διαφυλάσσει καθαρή την καρδιά του σε αυτό το στόχο και πέρα και πάνω από καθετί το οποίο κάνει. Η προοπτική του, ο ζήλος του, η ελευθερία του κινούνται σ' αυτήν την κατεύθυνση, τότε διατηρεί την παρθενία του, τότε κι αυτό που κάνει αποκτά νόημα, αποκτά περιεχόμενο.

Πώς μπορούμε να ξεχωρίσουμε όμως ότι βαδίζουμε προς αυτόν το στόχο, ότι είμαστε μέσα σ' αυτήν την προοπτική; Υπάρχουν κάποιες ενδεί-ξεις. Υπάρχουν κάποια συμπτώματα, που δηλώ-νουν την κατάστασή μας. Όπως, όταν κάποιος άρρωστος πάει στο γιατρό, ο γιατρός μέσα από τα συμπτώματα θέλει να καταλήξει στην αιτία του προβλήματος και προσπαθεί να κάνει διά-γνωση, έτσι

και η δική μας διάγνωση πρέπει να συντελεσθεί. Πρέπει να δούμε κάποια δεδομένα, εάν είμαστε στο Σώμα του Χριστού κι αν όντως φέρουμε αληθινά το όνομά Του.

Ερευνώντας τον εαυτό μας διαπιστώνουμε πως ένα πράγμα είναι βασικό, που μαρτυρεί αν όντως είμαστε στο δρόμο του Χριστού ή όχι. Βε-βαίως είναι πολλά, αλλά κυρίως είναι ένα: Πώς αντιδρούμε όταν μας αδικήσουν.

Κάποιος θα πει «Μα, δεν θα μιλήσω; Μα, δεν θα φωνάξω;». Εδώ δεν αναφερόμαστε μόνο για την εξωτερική αντίδραση, αλλά πώς ενοχλείται η καρδιά μας και πώς η καρδιά μας ανέχεται μια προσβολή ή μια απόρριψη, η οποία μάλιστα είναι και άδικη. Αυτή, λοιπόν, η εσωτερική αντίδραση μαρτυρεί και την ποιότητα της πνευματικής μας ζωής.

Όταν λέμε ποιότητα πνευματικής ζωής, δεν εννοούμε το ηθικό μέρος, το πόσο εγκρατείς είμαστε, πόσο ισχυρή θέληση έχουμε, αλλά, όταν λέμε πνευματική ζωή, εννοούμε πόσο κυριαρχεί μέσα μας ο πόθος του Χριστού, ούτως ώστε να υπερ-καλύπτει αυτές τις μικροαδικίες οι οποίες μας συμβαίνουν.

Τι δηλώνει όμως το γεγονός ότι ο άνθρωπος ενοχλείται από τις αδικίες που του έχουν γίνει; Δηλώνει ότι κέντρο της ζωής του είναι ο εαυ-τός του, ότι έχει χάσει το παρθενικό ήθος. Ζει μέσα στην προσωπική του θρησκευτική αυτοϊκανοποίηση, νιώθει δηλαδή ότι τα καταφέρ-νει, εξ ου διαρκώς θέλει να επιβεβαιώνεται για την προσπάθεια και την αρετή του. Όλη η δια-δικασία, ο εσωτερικός σχεδιασμός των σκέψεων, των λογισμών και των συναισθημάτων, εκεί απο-βλέπει. Στο να διαφυλάσσει τον εαυτό του πάντα. Γι’ αυτό ενοχλείται, προσβάλλεται, δεν ανέχεται την αδικία και αυτή η μη ανοχή της αδικίας οδη-γεί στη διάσπαση του προσώπου του. Αν χάσου-με το στόχο της ζωής μας προς τον Χριστό και ασχολούμαστε με το πώς να αυτοδικαιωνόμαστε θα οδηγηθούμε και στην απώλεια των ανθρωπί-νων σχέσεων.

Άνθρωποι είμαστε και θα αδικήσουμε και θα αδικηθούμε. Όμως η εσωτερική μας θέση και στάση έναντι αυτών των γεγονότων μαρτυρεί και την ποιότητα της πνευματικής μας ζωής, την ύπαρξη ή όχι της παρθενίας και άρα της προε-τοιμασίας για την υποδοχή του Χριστού.

Δεν είναι τυχαίο που η Εκκλησία μας λέει ότι, πριν να κοινωνήσουμε, βασική προϋπόθεση είναι το να συγχωρεθούμε μ’ αυτόν που μας αδίκησε. Γνωρίζει πολύ καλά η Εκκλησία ότι η συγχώρηση είναι η ένδειξη. Όχι ότι ο άνθρωπος αγίασε, αλλά ότι μπήκε στην οδό της θεραπείας του.

Εμείς όμως θέλουμε να μένουμε έτσι στην επι-φάνεια. Η προσπάθεια πρέπει να είναι εσωτερι-κή, εκεί μέσα στο «ταμείο» μας να δούμε και να ελέγξουμε την

αντίδρασή μας, όταν οι άνθρωποι δεν μας φέρονται όπως θα θέλαμε. Να δούμε πό-σο αγώνα κάνουμε για να μας αναγνωρίζουν οι άνθρωποι, να μας αποδέχονται.

Όλη αυτή λοιπόν η ιστορία είναι η βάση της προσωπικής μας ίασης αλλά και της θεραπείας των διαπροσωπικών σχέσεων. Αν κάποιος καταφέρει να έχει κυρίαρχη τη συγχωρητική διάθεση είναι εντάξει; Βεβαίως, εφόσον επί πλέον έχει μέσα του επικεντρωθεί στον αιώνιο στόχο της αναζήτησης και της προσδοκίας του Χριστού. Τότε, συνέχεται από την επιθυμία του αιώνιου, γεμίζει κανείς μόνο από την επιθυμία, από τον πόθο προς τον Θεό, έστω κι αν κάποια στιγμή το ανεκπλήρωτο είναι υπαρκτό.

Όταν λοιπόν δεν πληρώνεται η ύπαρξη μας μ’ αυτόν το στόχο, ενεργούμε προς στιγμήν με τρό-πο αποσπασματικό. Επιβάλλουμε στον εαυτό μας ότι πρέπει να είμαστε καλοί ή ότι ως καλοί χριστιανοί πρέπει να τηρούμε τον ηθικό νόμο, δεί-χνοντας συγχώρηση στους αδικούντας. Αν αυτό δεν έχει εσωτερική ανάπαυση, αλλά απλώς κά-νουμε αγώνα στο να μην αντιδρούμε ή να πεί-θουμε τον εαυτό μας ότι ανεχόμαστε τις αδικίες, τότε εν τινι μέτρω ζούμε ένα ψέμα. Η εσωτερική ανάπαυση στο να μην αντιδρούμε στην αδικία, όταν είναι όντως καρπός υγιούς πνευματικής σχέ-σης με το Χριστό, πηγάζει αυτομάτως. Χωρίς κό-πο γίνεται. Ελευθερία προκαλεί στον άνθρωπο, όχι σκλαβιά. Όλα αυτά λοιπόν λέγονται για να δούμε ότι τελικά είμαστε έξω και μακριά από το στόχο της προσδοκίας του Χριστού.

Έρχονται τα Χριστούγεννα. Τα Χριστούγεν-να δεν είναι μόνο στις 25 του Δεκέμβρη. Όλη η ζωή μας είναι μια πρόκληση Χριστουγέννων και μια πρόκληση προσωπικής ευθύνης στο πώς θα αντιδράσουμε και πού θα στρέψουμε την ελευθερία μας, για να μπορούμε να βρούμε την ανάπαυση. Η διαδικασία πάντως και η πρακτική είναι αυτή: Να ελέγχουμε τους λογισμούς μας και να δείχνουμε επιείκεια στους συνανθρώπους μας.